

Arrest

nr. 188 796 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 27 juni 2016 in België in het huwelijk met mevrouw L. N. K., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 29 juli 2016 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 30 januari 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/07/2016 werd ingediend door:

<i>Naam: [O.]</i>	<i>Voornaam: [Y.]</i>	<i>Nationaliteit: Ghana</i>
<i>Geboortedatum: [...]</i>	<i>Geboorteplaats: [...]</i>	<i>Rr: [...]</i>
<i>Verblijvende te [...]</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De middelenvereiste in hoofde van de Belg, overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, is niet voldaan.

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd: Een invaliditeitsverklaring dd 26/10/2016 van het Nationaal Verbond van de Socialistische Mutualiteit te Antwerpen en het uitkeringsattest voor een periode van 1/07/2016 tot 30/09/2016, alsook een uitkeringsattest van 1/01/2016 tot en met 31/08/2016. Uit de invaliditeitsverklaring blijkt dat de referentiepersoon als invalide erkend is van 20/04/2010 tot 30/04/2041. Een moeilijk leesbare uitprint van HANDIWEB, kennelijk een databank van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid met een overzicht van betalingen op naam van de referentiepersoon voor het jaar 2016.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dus dat zij enerzijds uit invaliditeitsuitkering bestaan en anderzijds uit een tegemoetkoming die uitbetaald wordt door de Fod Sociale zekerheid, personen met een handicap. De invaliditeitsuitkering is het enige wat in aanmerking kan worden genomen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, gezien de tegemoetkoming van de Fod Sociale Zaken onder 'sociale bijstand' valt.

De invaliditeitsuitkering op zich is ontoereikend, want is niet ten bedrage van ten minste honderdewintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoeftanalyse noodzakelijk. Afgaand op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt werd de individuele situatie van de referentiepersoon reeds bekeken door de Fod Sociale Zekerheid. Zij achtten het inkomen waarover zij kan beschikken op basis van de invaliditeitsuitkering ontoereikend gezien haar handicap. Vandaar dat zij extra sociale bijstand aan de referentiepersoon hebben toegekend.

Gezien de referentiepersoon gedeeltelijk sociale bijstand ontvangt om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien, kan bezwaarlijk gesteld worden dat voor betrokkene, in afwijking van art. 40ter, het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Dat zou immers willen zeggen dat betrokkene zelf ook gedeeltelijk ten laste zou zijn van het sociale bijstandstelsel. Gezien de individuele situatie van dit koppel is het redelijk te stellen dat voor dit koppel, 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, echt wel het minimum is wat hoort ter beschikking te zijn en zonder beroep te moeten doen op sociale bijstand, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Overwegende dat vertoger gehuwd is met een Belgische onderdaan, mevrouw [K. L. N.], bediende, van Belgische nationaliteit, binnen het kader waarvan hij op datum van 29 juli 2016, verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoger laat gelden dat bij de aanvraag in Mechelen hem werd verzocht binnen de drie maanden een aantal aanvullende bewijzen en documenten over te leggen waaronder de bestaansmiddelen van de Belg;

Overwegende dat conform artikel 40ter, lid 2, van de wet van 15 december 1980 vertoger alle nuttige stukken heeft overgelegd minstens dat deze ter kennis zijn van de verwerende partij en dat deze stukken nogmaals ten behoeve van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geactualiseerd worden gevoegd bij onderhavig verzoekschrift;

Overwegende dat vertoger recht heeft op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan te vragen te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden;

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

[...]

Overwegende dat de referentiepersoon, zijnde de Belgische echtgenote, een erkende invaliditeit heeft en bovendien extra sociale bijstand toegekend krijgt en dat ook haar inwonende zoon de heer [K. B.] Bernard, geboren te Accra (Ghana) op [...] bijdraagt in de lasten van het gezin met eigen inkomsten zodat het gezin gedurende verschillende jaren beschikking heeft over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, beschikking heeft over behoorlijke huisvesting alsook een ziektekostverzekering die de risico's voor vertoger alsook zijn familieleden dekt, wat niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat wat betreft de inkomsten de bestreden beslissing stelt dat:

[...]

Overwegende dat het enige dat werd nagekeken door de verwerende partij de inkomsten van de referentiepersoon betreft en er wordt gesteld dat hij/zij gedeeltelijk ten laste is van het sociale bijstandstelsel;

Dat er geen sprake is van een behoorlijke behoefteanalyse: zo is in de bestreden beslissing niets aan te treffen van de verhouding tussen inkomsten en uitgavenpatroon van het gezin; er wordt wel nagekeken of alles in regel is aangaande huisvesting en ziektekostverzekering maar nergens wordt nagekeken of het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking hebben kan rondkomen;

Dat te over hier het weze benadrukt dat dit wel het geval is daar waar geenszins zelfs niet uit de bestreden beslissing blijkt dat het gezin zich zou richten tot het Sociaal Huis van en te Mechelen, of dat zij op één of andere wijze het sociale zekerheidsstelsel zou belasten op disproportionele wijze;

Overwegende dat er ook geen enkele bijkomende vraag desbetreffend werd gesteld door de betrokken administratie zodat vertoger wel verplicht is om nodige stukken bij te brengen;

Dat evenmin de vraag werd gesteld wanneer er toch een behoefteanalyse moet worden gedaan naar de mogelijkheden die vertoger zelf heeft om bij te dragen in de lasten van het gezin;

Overwegende dat door deze behoefteanalyse te maken met artikel 42, §1, 2e lid van de wet van 15 december 1980 manifest werd geschonden;

Overwegende dat vertoger dan ook in aanmerking komt conform artikel 40ter om te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk;

Dat de verwerende partij evenwel op een onvolledig en lamentabel samengesteld dossier een beslissing heeft genomen de meest schade verwekkende is die zij kon nemen daar waar nu het gezin dreigt uit mekaar te worden getrokken, nog meer op kosten dient te worden gejaagd en de heer [O. Y.], geboren in 1979, gezond van lijf en leden, in staat en bereidt om bij te dragen in de lasten van het huwelijk in België, wanneer hij gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten zou dienen terug te keren naar Ghana om zich vervolgens daar te installeren en een aanvraag gezinshereniging in te dienen via de gewone diplomatieke kanalen, wat niet alleen langdurig is (ten minste 6 maanden tussen de aanvraag en de beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken) en een feitelijke verwijdering zou inhouden die niet eens noodzakelijk is daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken het recht van vertoger binnen het kader van artikel 42, §1, 2e lid van de wet van 15 december 1980 schendt;

Overwegende dat bovendien de bestreden beslissing nog een aantal andere bepalingen betreft van verdragsrechtelijk en burgerrechtelijk niveau daar waar vertoger het recht op een ongestoord gezinsleven manifest wordt ontzegd;

Overwegende dat vertoger dan ook in aanmerking komt conform artikel 40ter om te verblijven bij haar echtgenoot zodat toepassing moet worden gemaakt van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek alsook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

“ Artikel 213 :

Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd.”

Overwegende dat in dezelfde zin eveneens moet toepassing worden gemaakt van de bepalingen van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen.”

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet.”

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.[...]”¹⁵

Overwegende dat vertoger niet alleen het recht heeft te huwen met de persoon van zijn keuze en het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16 en zelfs volgens de Belgische wetgeving overeenkomstig Artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek hebben de echtgenoten de plicht samen te wonen;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoger het recht heeft een gezin te stichten en hij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoger gehuwd is met een Belgische onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden;

Overwegende dat wanneer vertoger in het Rijk kwam en een aanvraag indiende strekkende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat hem werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen van de Belg door overlegging van diens fiscale aanslagen, een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden en dit binnen de drie maanden;

Overwegende dat de verwerende partij zelf toegeeft dat een behoeftanalyse noodzakelijk is maar dat hiervoor de gezinsinkomsten in globo dienden te worden in aanmerking genomen en de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet kan noch mag beperken tot de analyse van de inkomsten van de referentiepersoon alleen maar wel het uitgavenpatroon en het inkomstenpatroon dient te analyseren alsook de potentie van vertoger om bij te dragen in de lasten van het huwelijk en de inkomsten gegenereerd door de inwonende zoon van de partner van vertoger waarvan niets maar dan ook niets werd nagekeken;

Dat er dan ook geen sprake is van een behoeftanalyse van de wet;

Dat vertoger en zijn echtgenote onbetwistbaar in regel zijn met de bepalingen van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de vreemde echtgenoot van een Belg het recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde onder andere dat het gezin beschikking heeft over voldoende huisvesting en beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziekteverzekering op naam van beiden;

Overwegende dat daadwerkelijk het gezin beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen;

Overwegende dat eveneens de Belgische onderdaan beschikking heeft over een ruime woongelegenheden;

Dat de Belgische onderdaan tenslotte ook een ziektekostenverzekering heeft onderschreven op de naam van alle gezinsleden;¹⁶

Overwegende dat alle stukken zoals gevraagd door de verwerende partij in haar bezit zijn en zich bevinden in het administratief dossier;

Overwegende dat artikel 40ter, 2de lid, eerste streepje van de wet van 15 december 1980 niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging zou worden verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger mogelijks lager zou kunnen zijn dan het vermelde referentiebedrag in welk geval de bevoegde overheid volgens artikel 42, §1, 2de lid van de wet van 15 december 1980 in het concrete geval en op basis van de eigen behoefte van de Belg en van zijn familieleden moet bepalen welke bestaansmiddelen zij dan wel nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder dat de familieleden ten laste zouden vallen van de openbare overheden;

Dat de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook stelt dat wanneer dit nazicht niet werd gedaan of indien de vragen niet werden gesteld de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak zodat de bestreden beslissing in die zin haar deugdelijk materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980;”

Overwegende dat de verwerende partij zo ongeveer de meest schadelijke beslissing neemt die zij kan nemen zelf toevoegend dat het maar aan vertoger toekomt zijn aanvraag te actualiseren, quod non;

Dat de beslissing evenwel niet werd genomen op redelijke wijze, minstens werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht, waarover infra meer;

Dat evenwel indien thans het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden uitgevoerd, moet worden vastgesteld dat vertoger het Rijk zou moeten verlaten om opnieuw vanuit het buitenland een aanvraag in te dienen strekkende tot gezinshereniging wat zal leiden tot een scheiding tussen partijen en bovendien een aanzienlijk tijdverlies, tenslotte vertoger zich terug zal moeten vestigen in het land van herkomst in afwachting van het nemen van een beslissing door de verwerende partij;

Dat thans aan de hand van stukken wordt aangetoond dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan;

Dat vertoger laat gelden dat hij alles heeft gedaan wat de ambtenaar van de stad Mechelen heeft gevraagd, zonder hierbij de minste duiding of toelichting te hebben gekregen, wat dient te worden beschouwd als zijnde onzorgvuldig minstens onredelijk;

Overwegende dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;”.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Eerste en enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling, echtgenoot van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met haar echtgenoot in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoger aanwijst dat hij beschikking heeft over alle documenten nodig om zijn inschrijving in regel te stellen en dat deze ook werden medegedeeld;

Overwegende dat zoals supra aangegeven de beslissing werd genomen met schending van artikel 42, §1, 2e lid, van de wet van 15 december 1980, derhalve conform de vaste rechtspraak van uwe Raad de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, minstens op een onvolledig dossier zodat de beslissing deugdelijke en materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1 voornoemd;

Dat de bestreden beslissing verwijst wel naar de noodzaak van een behoefteanalyse maar voert die ook niet uit;

Dat ten minste wordt er geen verhouding gemaakt tussen de inkomsten van het gezin en de uitgaven en het bestedingspatroon, laat staan de inkomsten van personen die deel uitmaken van dit gezin zoals in casu de meerderjarig inwonende zoon die een eigen inkomen genereert;

Dat ten minste op deze basis de beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd;

Overwegende dat vaststaat dat de echtgenote van vertoger beschikking heeft over voldoende inkomsten;

Dat partijen beschikking hebben over voldoende huisvesting;

Dat er tenslotte eveneens een ziekteverzekering werd onderschreven op naam van alle gezinsleden;

Dat partijen evenmin zich ooit hebben gericht tot het Sociaal Huis laat staan dat zij gebruik zouden maken van de sociale zekerheidspijler solidariteit;

Dat de echtgenote van vertoger onder meer een vervangingsinkomen heeft van de FOD Sociale Zekerheid op basis van een handicap maar dit zou niet inhouden dat vertoger zelf wanneer hij zou gemachtigd worden tot verblijf hij automatisch gedeeltelijk ten laste zou zijn van het sociale bijstandstelsel zoals gemotiveerd in de voorlaatste paragraaf van de bestreden beslissing;

Overwegende dat minstens in de besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een mogelijks onvolledig samengesteld dossier;

Dat onmogelijk vertoger kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk;

Overwegende dat vertoger weet dat binnen het kader van de procedure uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 39/2 §2 van de wet van 15 december 1980 hij slechts vermag de nietigverklaring te bekomen van de bestreden administratieve akte, niet dat uwe Raad zich in de plaats zou stellen van de administratie, maar dat uwe Raad zal vaststellen dat de beslissing van de verwerende partij aangetast is door tal van onregelmatigheden;

Dat het dan ook past ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na kennisname van de nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend à contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;”

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan deze beslissingen ten grondslag liggen worden op duidelijke wijze weergegeven. Verzoeker blijft ook in gebreke een tegenstrijdigheid in de motivering concreet aannemelijk te maken. Hij stelt in dit verband dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing weliswaar wijst op een noodzaak tot het doorvoeren van een behoefteanalyse doch zonder deze vervolgens uit te voeren, doch op lezing van de motivering kan wel degelijk worden aangenomen dat een behoefteanalyse werd doorgevoerd. Zo wordt gewezen op een eerder gevoerd onderzoek naar de individuele situatie van de referentiepersoon door de FOD Sociale Zekerheid in het kader waarvan reeds kon worden vastgesteld dat het inkomen uit invaliditeitsuitkeringen ontoereikend is gezien de handicap en een extra sociale bijstand werd toegekend. Verweerder benadrukt dat aldus de referentiepersoon reeds gedeeltelijk is aangewezen op sociale bijstand om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien en oordeelt dat een bedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met een gezinslast in casu het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben om te voorkomen dat een beroep moet worden gedaan op de sociale bijstand. In zoverre verzoeker aangeeft dat deze behoefteanalyse niet kon volstaan, betreft dit betoog wezenlijk niet de formele motiveringsplicht doch betreft het een inhoudelijke kritiek op de tot uitdrukking gebrachte motieven. De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in

staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

2.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, dienen de middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen vervat in de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu diende verzoeker, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt verweerder vast dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon bestaan uit enerzijds een invaliditeitsuitkering en anderzijds een tegemoetkoming uitbetaald door de FOD Sociale Zekerheid, personen met een handicap. In dit verband oordeelt verweerder in de eerste plaats dat deze laatste tegemoetkoming niet in aanmerking kan worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, omdat deze als sociale bijstand is te beschouwen. Vervolgens stelt verweerder vast dat het bedrag van de invaliditeitsuitkering lager ligt dan het bedrag van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, waardoor geen vermoeden bestaat dat er toereikende bestaansmiddelen voorliggen en overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te worden overgegaan tot een doorvoeren van een behoefteanalyse. In het kader van deze behoefteanalyse stelt verweerder vast dat de individuele situatie van de referentiepersoon reeds werd bekeken door de FOD Sociale Zekerheid en zij reeds vaststelden dat het inkomen uit de invaliditeitsuitkering ontoereikend is gezien haar handicap en om deze reden een extra sociale bijstand toekenden aan de referentiepersoon. Verweerder benadrukt dat de referentiepersoon in de huidige situatie reeds gedeeltelijk sociale bijstand ontvangt om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien en in deze situatie in redelijkheid kan worden gesteld dat voor dit koppel het bedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum is om te voorkomen dat verzoeker ten laste zal komen van de sociale bijstand.

Wat het gevoerde onderzoek betreft naar de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt en de vraag of en in welke mate deze in aanmerking kunnen worden genomen alsook de vraag of deze als stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd en het vermoeden genieten dat deze toereikend zijn, is het niet betwist dat verzoeker in dit verband stukken voorlegde dat de referentiepersoon enerzijds een invaliditeitsuitkering geniet en anderzijds een tegemoetkoming krijgt uitbetaald door de FOD Sociale Zekerheid, personen met een handicap. Verzoeker geeft in dit verband op zich niet aan het motief te betwisten dat deze laatste tegemoetkoming niet in aanmerking kan worden genomen bij het bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en dit omdat deze als sociale bijstand is te beschouwen, en aldus enkel rekening kan worden gehouden met de invaliditeitsuitkering. Minstens brengt hij geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze motivering.

Verzoeker wijst er wel op dat de inwonende zoon van de referentiepersoon eigen inkomsten heeft en bijdraagt in de lasten van het gezin. Hij brengt in dit verband stukken aan. De Raad dient evenwel vast te stellen dat, gelet op de stukken van het administratief dossier, niet blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag heeft aangegeven dat de inwonende zoon van zijn echtgenote eigen inkomsten heeft of in dit verband stukken werden voorgelegd. Het kwam hem nochtans toe in dit verband zich afdoende te informeren en alle volgens hem nuttige gegevens en stukken aan te brengen ter ondersteuning van zijn aanvraag. Waar geen dergelijke stukken werden voorgelegd bij de aanvraag, blijkt niet dat verzoeker thans dienstig kan inroepen dat het bestuur ten onrechte met deze inkomsten van de zoon van zijn echtgenote geen rekening heeft gehouden. Verzoeker kan deze stukken ook niet op dienstige wijze voor het eerst in huidige procedure ter beoordeling voorleggen aan de Raad, die in casu optreedt als annulatierechter.

Waar verweerder in tweede instantie, en waar hij vaststelde dat het bedrag van de invaliditeitsuitkering lager ligt dan het bedrag van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, overging tot het doorvoeren van een behoefteanalyse zoals vereist in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, betwist verzoeker

wezenlijk niet dat werd overgegaan tot een dergelijke behoefteanalyse, doch betoogt hij dat er geen sprake is van een *'behoorlijke behoefteanalyse'*. Meer concreet stelt hij dat niets is terug te vinden van de verhouding tussen het inkomsten- en uitgavenpatroon van het gezin en niet blijkt dat werkelijk werd nagegaan of het gezin kan rondkomen met hun financiële middelen. Hij benadrukt dat niet blijkt dat zij zich dienden te wenden tot het Sociaal Huis van Mechelen voor steun of op disproportionele wijze het sociale zekerheidssysteem zouden belasten.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet betwist dat de tegemoetkoming die zijn echtgenote ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid is te beschouwen als zijnde sociale bijstand en deze overheidsinstelling de individuele situatie van de referentiepersoon reeds heeft bekeken en vaststelde dat het inkomen uit de invaliditeitsuitkering ontoereikend is gezien de handicap van de echtgenote en om deze reden besliste een extra sociale bijstand toe te kennen. De Raad acht het niet onjuist of kennelijk onredelijk om in de situatie dat de referentiepersoon reeds een aanvulling afkomstig uit de sociale bijstand bovenop haar invaliditeitsuitkering behoeft om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien, te oordelen dat de bestaansmiddelen afkomstig uit de invaliditeitsuitkering in geen geval toereikend zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien en in casu het bedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum is om te voorkomen dat verzoeker ten laste zal komen van de sociale bijstand. De behoefteanalyse is er zo op gericht, zoals de betreffende wetsbepaling duidelijk stelt, na te gaan *"welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden"*. In de situatie waarin de referentiepersoon zelf reeds een beroep moet doen op een aanvullende tegemoetkoming uit de sociale bijstand om in haar behoeften te kunnen voorzien en gelet op de verwijzing naar het reeds gevoerde onderzoek door de FOD Sociale Zekerheid, blijkt niet dat verweerder in casu bij de door te voeren behoefteanalyse specifiek nog diende over te gaan tot een vergelijking van de inkomsten en uitgaven van het gezin om tot zijn beoordeling te kunnen komen. Verzoeker kan, in het licht van hetgeen voorgaat, op zich ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat niet werd nagekeken of het gezin met de ter beschikking staande financiële middelen kan rondkomen. Er werd immers vastgesteld dat de invaliditeitsuitkering niet toereikend is om in de behoeften van het gezin te voorzien. In zoverre verzoeker betoogt dat niet blijkt dat hij en zijn echtgenote zich dienden te wenden tot het Sociaal Huis in Mechelen lijkt hij verder aan te geven als zou het gezin geen beroep moeten doen op de sociale bijstand. Hij gaat aldus evenwel voorbij aan het motief dat de tegemoetkoming die zijn echtgenote ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid is te beschouwen als zijnde sociale bijstand. De Raad herhaalt dat verzoeker geen argumenten naar voor brengt ter weerlegging van deze vaststelling. Verzoeker betoogt verder dat werd nagelaten te onderzoeken of hij zelf kan bijdragen in de lasten van het gezin. In dit verband kan het volstaan vast te stellen dat niet blijkt dat verzoeker ten tijde van de aanvraag of het nemen van de bestreden beslissingen eigen inkomsten had en niet blijkt dat het bestuur bij het doorvoeren van een behoefteanalyse rekening dient te houden met hypothetische bestaansmiddelen die het gezin mogelijk in de toekomst zou kunnen genieten. De Raad benadrukt dat de behoefteanalyse enkel inhoudt dat het bestuur het bedrag van de bestaansmiddelen zoals deze werden aangetoond en weerhouden dient af te toetsen aan de behoeften van het gezin en na te gaan of dit bedrag kan volstaan om in deze behoeften te voorzien. Aldus blijkt ook in geen geval dat verweerder in het kader van de behoefteanalyse uit eigen beweging nog een onderzoek zou moeten voeren naar eventuele overige inkomsten van de leden van het gezin. Het komt aan de aanvrager zelf toe om het bestuur in kennis te stellen van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken. Het betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan de door het bestuur gedane vaststelling dat de invaliditeitsuitkering niet toereikend is om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te komen van de openbare overheden.

Door het louter op algemene wijze te betogen dat hij *"alles heeft gedaan wat de ambtenaar van de stad Mechelen heeft gevraagd, zonder hierbij de minste duiding of toelichting te hebben gekregen"*, toont verzoeker enige incorrecte feitenvinding of kennelijke onredelijkheid evenmin concreet aan.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet tot zijn vaststellingen is gekomen dat niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat bijgevolg niet is voldaan aan een van de verblijfsvoorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de bepalingen van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden weigeringsbeslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluiten is gekomen. Verzoeker betoogt dat verweerder zich bij het nemen van de weigeringsbeslissing heeft gesteund op een *“onvolledig en lamentabel samengesteld dossier”*, doch lijkt er hierbij aan voorbij te gaan dat deze beslissing een antwoord betreft op een door hemzelf ingediende aanvraag die hij kon staven met alle volgens hem nuttige stukken en gegevens. Het kwam verzoeker zelf toe zich op voorhand te informeren en bekwamen in de door hem opgestarte verblijfsprocedure. Er blijkt ook niet dat de aanvraag gezinshereniging is gesteund op een weigeringsgrond die voor hem niet was te voorzien. Verzoeker geeft verder aan dat hem geen enkele bijkomende vraag werd gesteld in het kader van de doorgevoerde behoefteanalyse, doch maakt niet aannemelijk dat een dergelijke bijkomende vraagstelling zich in casu opdrong in het licht van de motivering waarbij werd verwezen naar een reeds eerder gevoerd onderzoek door de FOD Sociale Zaken inzake de individuele situatie van de referentiepersoon en het gegeven dat de referentiepersoon reeds gedeeltelijk is aangewezen op sociale bijstand om in haar behoeften te voorzien. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij in dit verband, indien hij hiertoe was uitgenodigd, nog nuttige gegevens had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. In deze situatie blijkt niet dat bestuur enige onzorgvuldigheid kan worden tegengeworpen, minstens maakt verzoeker dit niet concreet aannemelijk.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn echtgenote. Er liggen op zich geen redenen voor om dit ingeroepen gezinsleven in twijfel te trekken.

Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, dient te worden vastgesteld dat de proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.7-B.64.8 en B.52). Gelet op het voorgaande, en aangezien uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moest verweerder in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet overgaan tot een proportionaliteits-toets en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Wat vervolgens het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wenst de Raad te benadrukken dat een eenvoudige lezing van de motivering van deze beslissing leert dat verweerder hierbij rekening heeft gehouden met het gezinsleven met de Belgische echtgenote. Verweerder was evenwel van oordeel dat dit gezinsleven zich niet verzet tegen dit bevel waar verzoeker niet kan aantonen te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden om zijn echtgenote te vervoegen en ook niet blijkt dat hij op een andere grond in het Rijk vermag te verblijven. Hij gaf aan dat de echtgenoten een andere manier zullen moeten vinden om het gezinsleven uit te bouwen of verder te zetten en weerhield in dit verband geen concrete hinderpalen.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad benadrukt dat de wetgever in situaties zoals deze van verzoeker reeds een eerste afweging doorvoerde tussen het algemene belang, waaronder het economisch welzijn van het land, en het particuliere en familiale belang van een vreemdeling en het principieel gerechtvaardigd achtte – en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM – dat om in aanmerking te komen voor gezinshereniging in België een vereiste wordt gesteld van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de te vervoegen Belgische echtgeno(o)t(e). In zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september

2013 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op zich niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Evenwel kan niet worden uitgesloten dat een concrete situatie wordt gekenmerkt door specifieke omstandigheden die maken dat alsnog een miskenning van artikel 8 van het EVRM aan de orde is. Het komt aldus aan het bestuur toe om, indien het de weigeringsbeslissing gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met concrete elementen die er alsnog op kunnen wijzen dat er sprake is van een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM, en in dit verband alsnog een nadere beoordeling en afweging door te voeren. Hiervoor dienen er elementen voor te liggen die erop wijzen dat het stellen van de wettelijke voorwaarde – in casu de inkomensvereiste – alsnog, in de concrete zaak, op wezenlijke wijze afbreuk dreigt te doen aan het effectieve karakter van het gezinsleven. In casu bracht/brengt verzoeker in dit verband geen concrete argumenten naar voor, noch in het kader van zijn verblijfsaanvraag noch in het kader van huidig verzoekschrift. Hij brengt geen concrete hinderpalen naar voor die hem verhinderen om met zijn echtgenote in het land van herkomst of elders te verblijven en die maken dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn echtgenote. Het enkele gegeven dat er sprake zou zijn van een duurzame relatie en een effectieve gezinscel wijst nog niet op concrete hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven elders. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat het bestuur in dit verband ten onrechte enig specifiek element niet in rekening zou hebben gebracht of in het licht van een dergelijk specifiek element ten onrechte geen verdere concrete belangenafweging zou hebben doorgevoerd.

Verzoeker toont niet aan dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Verzoeker weerlegt het motief niet dat de bestaansmiddelen van zijn echtgenote niet volstaan om te voorkomen dat hij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het bestuur heeft gehandeld ter vrijwaring van een gerechtvaardigd belang, met name het economisch welzijn van het land. In dit verband wijst de Raad er ook op dat verzoekers verblijf steeds illegaal dan wel precair was zodanig dat verzoeker en zijn echtgenote dienden te weten dat een verderzetting van het gezinsleven eveneens precair was. Evenzeer kunnen zij worden geacht te weten dat het bestuur ter vrijwaring van het economisch welzijn van het land in beginsel een bestaansmiddelenvereiste kan koppelen aan de gezinshereniging in België. De bestreden beslissingen hebben verder niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat hij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn situatie sprake zou zijn van een disproportionaliteit tussen enerzijds zijn recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang.

In de thans voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend. Een schending van deze verdragsbepaling blijkt niet.

2.2.7. De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.2.8. Het loutere feit dat verzoeker niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt toegelaten en hem bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten leidt ook niet tot de conclusie dat de echtgenoten niet kunnen voldoen aan de op hen rustende verplichtingen tot samenwoning en tot getrouweid, hulp en bijstand, zoals deze zijn vervat in het artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt namelijk niet dat verzoeker en zijn echtgenote enkel in België aan deze verplichtingen kunnen voldoen. De bepalingen van het Burgerlijk Wetboek vormen ook geen vrijgeleide om de andere wetsbepalingen, waaronder deze uit de Vreemdelingenwet, naast zich neer te leggen. Een miskenning van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek blijkt aldus niet.

2.2.9. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS